ผู้เขียน
นางสาวสิริโฉม พรหมโฉม
นิติกร สำนักกฎหมาย

คดีข่มขืนกระทำชำเรา กับโทษประหารชีวิต

บทนำ

ความผิดอาญาเกี่ยวกับเพศโดยเฉพาะความผิดฐานการข่มขืนกระทำชำเรานั้นถือเป็นอาชญากรรมร้ายแรงประเภทหนึ่งในสังคมโลก ดังจะเห็นได้จากการนำเสนอข่าวสารจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เกี่ยวกับคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่มักจะปรากฏในรูปแบบต่างๆ ซึ่งจากการเปิดเผยข้อมูลของมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล ได้พบว่า สถานการณ์ความรุนแรงทางเพศ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ที่ได้รวบรวมจากหนังสือพิมพ์รายวัน ๕ ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด คมชัดลึก และมติชน นั้น ข่าวที่พบเห็นมากที่สุด คือ ข่าวข่มขืน โดยจากสถิติผู้ถูกกระทำที่มีอายุน้อยที่สุด เป็นเด็กหญิงวัยเพียง ๑ ขวบ ๙ เดือน และผู้ถูกกระทำที่มีอายุมากที่สุด คือ ๘๕ ปี ยกตัวอย่างคดีที่ตกเป็นประเด็นร้อนทางสังคมที่เกิดขึ้นล่าสุด ในกรณีที่มีการกล่าวหาว่านายวันชัย แสงขาว หรือนายเกม ฆ่าข่มขืนน้องแก้ม เด็กหญิงอายุ ๑๓ ปี บนรถไฟตู้นอนที่ก่อให้เกิดกระแสสังคม และกระแสทางโซเชียลเน็ตเวิร์ค ให้มีการล่ารายชื่อเพื่อเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงโทษในคดีข่มขืนกระทำชำเราโดยให้มีโทษประหารชีวิตเพียงสถานเดียว ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรามักก่อให้เกิดความหวาดกลัวและสร้างความสะเทือนใจให้แก่คนในสังคม และเกิดความเคียดแค้นต่อผู้กระทำความผิดเป็นอันมาก การข่มขืนกระทำชำเราจึงเป็นภัยที่คุกคามความสงบเรียบร้อยภายในสังคม ดังนั้น รัฐจึงต้องเข้ามามีบทบาทโดยกำหนดให้การข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา ผู้กระทำผิดต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติ

คอลัมน์เกร็ดกฎหมายน่ารู้ฉบับนี้ จึงขอนำเสนอเรื่อง **"คดีข่มขืนกระทำชำเรากับโทษประหารชีวิต"** เพื่อให้ผู้อ่านได้มีความรู้เกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และการลงโทษประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖ – ๒๗๗ โดยนำเสนอเปรียบเทียบระหว่างประมวลกฎหมายอาญาฉบับเดิมกับประมวลกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบันที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมแล้ว สาระสำคัญของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามมาตรา ๒๗๖ ความหมายของการประหารชีวิต แนวความคิดเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต จุดมุ่งหมายของการลงโทษประหารชีวิต และหลักประกันสิทธิของผู้ที่เผชิญโทษประหารชีวิตของสหประชาชาติ ตามลำดับดังนี้

ตามประมวลกฎหมายอาญานั้นได้มีบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลา ๕๐ ปี ต่อมาได้มีเสียงเรียกร้องจากหน่วยงานหลายฝ่ายให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศให้มีความทันสมัยยิ่งขึ้น จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗๖ และบัญญัติเปลี่ยนแปลงความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเสียใหม่ โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้ ดังนี้

การข่มขืนกระทำชำเราจึงเป็นภัยที่คุกคามความสงบเรียบร้อยภายในสังคม ดังนั้น รัฐจึงต้องเข้ามามีบทบาทโดยกำหนดให้การข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา ผู้กระทำผิดต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติ

"โดยที่มาตรา ๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ ให้ความคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพและความเสมอภาค บรรดาที่ชนชาวไทยเคยได้รับความคุ้มครองตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แต่บทบัญญัติมาตรา ๒๗๖ มาตรา ๒๗๗ และมาตรา ๒๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเป็นบทบัญญัติที่เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องเพศ สมควรแก้ไขบทบัญญัติดังกล่าวให้สอดคล้องกับหลักการมีสิทธิเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิง และหลักการห้ามมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องเพศที่เคยได้รับความคุ้มครองตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้"

เปรียบเทียบประมวลกฎหมายอาญาความผิดเกี่ยวกับเพศ มาตรา ๒๗๖ – ๒๗๗ เดิมและปัจจุบัน [๑]

ประมวลกฎหมายอาญา (เดิม)	ประมวลกฎหมายอาญา (ปัจจุบัน)
มาตรา ๒๗๖ ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท	**มาตรา ๒๗๖** ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น
ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต	ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสและคู่สมรสนั้นยังประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใด ก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะให้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาต่อไป และประสงค์จะหย่าให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้

[๑] จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์, การแก้กฎหมายข่มขืนและการตรากฎหมายใหม่, บทความ, ก้าวทันโลกวิทยาศาสตร์ ปีที่ ๑๐ : ๒๕๕๓ หน้า ๘ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

ประมวลกฎหมายอาญา (เดิม)	ประมวลกฎหมายอาญา (ปัจจุบัน)
มาตรา ๒๗๗ ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท	**มาตรา ๒๗๗** ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่าการกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศทวารหนัก หรือช่องปาก ของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น
ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต	ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต
ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกและวรรคสองได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงและเด็กหญิงนั้นไม่ยินยอม หรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต	ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสามได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกันและเด็กนั้นไม่ยินยอม หรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต
ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก ถ้าเป็นการกระทำที่ชายกระทำกับเด็กหญิงอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กหญิงนั้นยินยอม และภายหลังศาลอนุญาตให้ชายและเด็กหญิงนั้นสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสในระหว่างที่ผู้กระทำผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อยตัวผู้กระทำผิดนั้นไป	ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีกระทำต่อเด็กซึ่งมีอายุกว่าสิบสามปี แต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นยินยอม และภายหลังศาลอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสในระหว่างที่ผู้กระทำผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อยผู้กระทำความผิดนั้นไป

๑. สาระสำคัญของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา ๒๗๖ ของประมวลกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบัน

สาระสำคัญในการแก้ไขปรับปรุงความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรานั้นมีรวม ๒ ประเด็น กล่าวคือ เป็นการขยายขอบเขตคำนิยามของการข่มขืนกระทำชำเรา และกำหนดให้สามีที่ข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนเป็นความผิด อันเป็นการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราไปจากเดิม ดังนี้ [๒]

การกระทำชำเรา หมายความถึง การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น

๑.๑ องค์ประกอบความผิดข้อ "การกระทำชำเรา"

กฎหมายใหม่ได้ขยายขอบเขตของการกระทำชำเราซึ่งเดิมได้มีการวางไว้เป็นบรรทัดฐานโดยศาล ทั้งนี้ ก่อนที่จะมีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าว ได้มีการแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้อย่างกว้างขวาง นักกฎหมายส่วนหนึ่งมีความเห็นว่าสมควรต้องมีการเพิ่มเติมนิยามของคำว่า "กระทำชำเรา" ให้มีความหมายกว้างและครอบคลุมยิ่งกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนไป และมีการกระทำทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น มีกลุ่มที่มีความผิดปกติทางเพศ ต้องการร่วมเพศกับผู้ชายและเด็กผู้ชายเท่านั้น เนื่องจากเขาไม่สามารถมีความสุขทางเพศกับผู้ใหญ่ได้ (Paedophile) นอกจากนี้ การที่นิยามดังกล่าวให้รวมถึงการใช้นิ้วสอดใส่เพื่อสนองความใคร่ก็จะทำให้สามารถเอาผิดการกระทำต่อเด็กเล็กที่ไม่อาจล่วงล้ำได้เพราะอวัยวะไม่เอื้ออำนวยแต่เหยื่อกลับได้รับผลร้ายด้านจิตใจจากการกระทำไม่น้อยไปกว่ากรณีกระทำชำเราปกติ ทำให้การร่วมเพศทางปากหรือทางทวารหนัก โดยปราศจากความยินยอมของผู้ถูกกระทำเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราด้วย นอกจากนี้ ยังรวมถึงการใช้วัตถุสิ่งของหรืออวัยวะอื่นใดล่วงล้ำอวัยวะเพศของหญิง กฎหมายที่แก้ไขใหม่จึงให้นิยามของการกระทำชำเราว่าหมายความถึง การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น กฎหมายใหม่นี้เน้นสาระสำคัญของการกระทำอันจะเป็นการกระทำความผิดคือ การ "กระทำกับ" โดยการกระทำอันถือเป็นการกระทำชำเรานี้ผู้กระทำยังต้องมีเจตนาพิเศษกระทำไปเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ ซึ่งได้มีการให้ความหมายของความใคร่ว่าหมายถึงเพียงความพอใจของชายในทางเพศ ไม่จำต้องถึงกับร่วมประเวณีสำเร็จ เพียงแต่กอดจูบลูบคลำก็เป็นการอันสำเร็จความประสงค์อันเป็นความใคร่แล้ว อันเป็นการให้คำอธิบายแก่ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาเพื่อสนองความใคร่ผู้อื่น แต่การที่จะถือเป็นเจตนาพิเศษเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำในความผิดฐานข่มขืน

[๒] ปรินดา เวทพิสัย, ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาองค์ประกอบความผิดกรณีผู้ถูกกระทำ, วิทยานิพนธ์, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หน้า ๓๓ - ๓๖.

กระทำชำเรานี้จะมีขอบเขตแค่ไหน เพียงใด ย่อมต้องพิจารณาประกอบกับลักษณะของการกระทำชำเราที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย

๑.๒ องค์ประกอบความผิดข้อ "ผู้กระทำ"

ชายและหญิงเป็นผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้ เนื่องจากกฎหมายใช้คำว่า "ผู้ใด" ชายจึงเป็นผู้ลงมือกระทำความผิดได้ ส่วนกรณีของหญิงนั้นเมื่อพิจารณาประกอบกับนิยามของการกระทำชำเราเมื่อมิได้ให้ความสำคัญกับการที่อวัยวะสืบพันธ์ของชายล่วงล้ำอวัยวะของหญิงอีกต่อไป หญิงจึงสามารถเป็นผู้ลงมือกระทำความผิดด้วยตนเองได้เช่นกัน มิใช่เป็นได้แต่เพียงในฐานะตัวการร่วมเช่นดังแต่ก่อน

๑.๓ องค์ประกอบความผิดข้อ "ผู้ถูกกระทำชำเรา" (ผู้เสียหาย)

กฎหมายใช้ถ้อยคำว่า "ผู้ใดกระทำชำเราผู้อื่น..." เมื่อกฎหมายมิได้จำกัดเพศของผู้ถูกกระทำให้เป็นหญิงเท่านั้นดังเช่นตามกฎหมายที่ใช้บังคับมาแต่เดิม ทั้งชายและหญิงจึงเป็นผู้ถูกกระทำในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาประกอบกับองค์ประกอบข้อผู้กระทำแล้ว การที่ชายข่มขืนกระทำชำเราหญิง ชายข่มขืนกระทำชำเราชาย หญิงข่มขืนกระทำชำเราชาย หญิงข่มขืนกระทำชำเราหญิง เหล่านี้ล้วนเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ดังนั้น ชายที่ทำการผ่าตัดเปลี่ยนเพศเป็นหญิงจึงสามารถตกเป็นผู้เสียหาย และหญิงที่ทำการผ่าตัดเปลี่ยนเพศเป็นชายจึงสามารถเป็นผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรานี้ได้

นักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีกลับมีมุมมองที่แตกต่างออกไปว่าการปล่อยให้สามีมีอำนาจบังคับต่อจิตใจและกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายภริยาในทางเพศ โดยภริยาไม่ได้มีความต้องการเช่นนั้น ไม่มีความแตกต่างจากการที่ชายกระทำการข่มขืนหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภริยาของตน

ภริยาก็สามารถตกเป็นผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยสามีของตนเองได้ นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดเพิ่มเติมต่อไปว่า "กรณีเป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสและคู่สมรสนั้นยังประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกและคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาต่อไป และประสงค์จะหย่าให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้"

แนวความคิดของการแก้ไขกฎหมายให้สามีที่ข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนเองเป็นความผิดได้นี้ เริ่มต้นจากการมองว่ากรณีที่ศาลมีคำสั่งให้สามีภริยาแยกกันอยู่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๖๒ การเป็นสามีภริยาได้ขาดจากกันแล้ว ความยินยอมของภริยาในการร่วมประเวณีระหว่างสมรสย่อมเป็นอันถูกเพิกถอนไป สามีจึงไม่อาจบังคับภริยาให้ร่วมประเวณีกับตนได้อีกต่อไป อย่างไรก็ดี แม้จะมีความเห็นว่ากฎหมายควรได้รับการแก้ไข แต่ก็เห็นควรกำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้ เพราะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำต่างก็ยังคงมีความสัมพันธ์ฉันสามีภริยากันอยู่

การข่มเหงทางเพศกรณีนี้จึงไม่น่าจะถือเป็นเหตุรุนแรงอันจะทำให้ถึงขนาดยอมความกันไม่ได้ และในขั้นตอนของการลงโทษหากปรากฏมีเหตุบรรเทาโทษหรือมีเหตุให้รอการลงโทษได้ ศาลก็สมควรลดโทษหรือรอการลงโทษแก่สามีผู้กระทำความผิด ทั้งนี้ โดยให้เหตุผลว่าความสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยานั้นเป็นความสัมพันธ์แบบพิเศษและมีความละเอียดอ่อนมาก อีกทั้งการคงไว้ซึ่งสถาบันครอบครัวเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพราะสถาบันครอบครัวคือจุดเริ่มต้นของการสร้างพัฒนาบุคลากรของชาติ ซึ่งคนในสังคมจะเป็นบุคคลที่มีคุณภาพดีได้ต้องเริ่มมาจากสถาบันครอบครัวของแต่ละบุคคลนั้น

ต่อมาเกิดแนวความคิดขยายไปถึงว่าแม้ความเป็นสามีภริยายังมีอยู่ ยังมิได้ขาดจากกันตามคำสั่งของศาลที่ให้แยกกันอยู่ก็ดี สามีก็ไม่มีความชอบธรรมใด ๆ ที่จะข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนเองได้ ความคิดเช่นนี้เกิดจากข้อเรียกร้องของนักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรี ที่มองว่ากฎหมายเรื่องข่มขืนกระทำชำเราควรให้ความคุ้มครองรวมไปถึงหญิงที่สมรสด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ดีการที่สามีใช้กำลังบังคับขืนใจภริยาเพื่อที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้น แม้สังคมมองว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของคู่สามีภริยา คนภายนอกไม่สมควรที่จะเข้าไปก้าวก่าย แต่นักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีกลับมีมุมมองที่แตกต่างออกไปว่าการปล่อยให้สามีมีอำนาจบังคับต่อจิตใจและกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายภริยาในทางเพศ โดยภริยาไม่ได้มีความต้องการเช่นนั้น ไม่มีความแตกต่างจากการที่ชายกระทำการข่มขืนหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภริยาของตน ประกอบกับความเห็นเกี่ยวกับหลักที่ว่าด้วย “ภูมิคุ้มกันของสามีที่ทำให้สามีได้รับการยกเว้นมิให้ต้องรับผิดในทางอาญาในการข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตน (Marital Rape Exemption)” นั้นเป็นหลักที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้สภาพของหญิงเป็นรองชาย หญิงมีสภาพที่ต่ำต้อยกว่าชาย การที่บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๗๖ ของประเทศไทยวางหลักกฎหมายให้อำนาจสามีในการร่วมประเวณีกับภริยาได้ แม้ภริยาจะไม่ยินยอม สามีไม่มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรานั้นถือเป็นการขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนที่ว่าด้วยความเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิง ทำให้แนวความคิดในการบัญญัติกฎหมายเพื่อขจัดข้อยกเว้นดังกล่าวให้หมดไป

๒. ความหมายของการประหารชีวิต

คำว่า “ประหารชีวิต” หมายความว่า การลงโทษฆ่า โทษทางอาญาชั้นสูงสุดที่ลงแก่ผู้กระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์

ตามประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดเรื่อง การลงโทษประหารชีวิตไว้ในมาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ กล่าวคือ

“มาตรา ๑๘ โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิด มีดังนี้

(๑) ประหารชีวิต

(๒) จำคุก

(๓) กักขัง

(๔) ปรับ

(๕) ริบทรัพย์สิน

โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตมิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิด ในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี[๓]

ในกรณีผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้กระทำความผิดที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ให้ถือว่าระวางโทษดังกล่าวได้เปลี่ยนเป็นระวางโทษจำคุกห้าสิบปี”[๔]

“มาตรา ๑๙ ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้ดำเนินการด้วยวิธีฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย”[๕]

๓. แนวความคิดเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต[๖]

นักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต ซึ่งมีทั้งผู้เห็นด้วยและผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษประหารชีวิต ดังนี้

เซ็นท์ โทมัส อะเควนาส (Saint Thomas Aquinas) นักบวชในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิค ได้ให้ความเห็นไว้ว่าเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้ทำความผิดอุกฉกรรจ์ เพราะพระเจ้าได้มอบอำนาจให้กับรัฐเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดได้เฉพาะในเหตุสำคัญ ๒ ประการด้วยกันคือ ประการที่หนึ่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระบัญชาของพระเจ้าเพื่อความยุติธรรม เพราะเมื่อผู้ใดทำให้ผู้อื่นต้องตายไป เขาก็ควรถูกลงโทษถึงตายเช่นเดียวกัน และประการที่สองคือ เพื่อรักษาและปกป้องสังคมให้พ้นจากการกระทำความผิดที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

การลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์นั้น ก็เป็นวิธีหนึ่งที่สังคมใช้ป้องกันตนเอง เพราะนอกจากจะเป็นการตัดผู้กระทำความผิดให้ออกไปจากสังคมได้อย่างเด็ดขาดแล้ว ยังเป็นการป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นมีโอกาสได้ถ่ายทอดความชั่วร้ายทางสายโลหิตไปยังลูกหลาน เท่ากับสังคมได้ทำการคัดเลือกสมาชิกในอนาคตไว้โดยทางอ้อมนั่นเอง

ราฟาเอล กาโรฟาโล (Raffaele Garofalo) นักปราชญ์ชาวอิตาเลี่ยน ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ในเมื่อสังคมกำลังตกอยู่ในภาวะอันตราย ก็จำเป็นอยู่เองที่สังคมนั้นจะต้องป้องกันตนเองอย่างเข้มแข็ง ดังนั้น ถ้าผู้ใดกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ขึ้น สมาชิกของสังคมนั้นจึงไม่ควรเห็นอกเห็นใจผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นผู้พิพากษาหรือคณะลูกขุน บุคคลเหล่านี้ต้องมีความหนักแน่น ต้องไม่แสดงความกรุณาต่อจำเลยซึ่งเป็นผู้ที่ได้กระทำความผิดแต่ประการใดและการลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์นั้น ก็เป็นวิธีหนึ่งที่สังคมใช้ป้องกันตนเอง เพราะนอกจากจะเป็นการตัดผู้กระทำความผิด

---

[๓] มาตรา ๑๘ วรรคสอง บัญญัติเพิ่มโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖.

[๔] มาตรา ๑๘ วรรคสาม บัญญัติเพิ่มโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖.

[๕] มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖.

[๖] ศิริกัลยา ธงชัย, การใช้โทษอื่นแทนโทษประหารชีวิต, วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารงานยุติธรรม) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ให้ออกไปจากสังคมได้อย่างเด็ดขาดแล้ว ยังเป็นการป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นมีโอกาสได้ถ่ายทอดความชั่วร้ายทางสายโลหิตไปยังลูกหลาน เท่ากับสังคมได้ทำการคัดเลือกสมาชิกในอนาคตไว้โดยทางอ้อมนั่นเอง

เบนจามิน รัช (Benjamin Rush) ผู้ริเริ่มคัดค้านการลงโทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างจริงจังเป็นคนแรก ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตเอาไว้ว่า การลงโทษประหารชีวิตนั้นนอกจากจะไม่สามารถยับยั้งอาชญากรรมได้แล้ว ยังมีผลเป็นการเพิ่มอาชญากรรมที่ร้ายแรงขึ้นไปอีก เพราะการที่รัฐลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์นั้น ก็เท่ากับรัฐนั้นเองเป็นผู้ก่อให้เกิดอาชญากรรมที่อุกฉกรรจ์เพิ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่งเสมอไป

๔. จุดมุ่งหมายของการลงโทษประหารชีวิต มีดังต่อไปนี้[๗]

๔.๑ เพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนความผิดที่ได้กระทำขึ้น (Retribution and Expration) คำว่า “แก้แค้น” หมายถึง การกระทำตอบแทนเพื่อให้สาสมกับความรู้สึกเคียดแค้นของฝ่ายผู้เสียหาย คำว่า “ทดแทน” หมายถึง มิใช่การกระทำเพื่อระงับอารมณ์ของฝ่ายผู้เสียหาย แต่เป็นไปเพื่อความเป็นธรรม การแก้แค้นทดแทนมีลักษณะที่ว่า ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษที่ได้สัดส่วนกับความผิด โทษตามกฎหมายอาญามักจะมีรากฐานมาจากการแก้แค้นทดแทนรวมอยู่ด้วย การลงโทษจะต้องมีอยู่คู่กับการกระทำความผิดเพื่อความยุติธรรม ถ้าสังคมไม่ลงโทษผู้กระทำความผิดก็เท่ากับเป็นการสนับสนุนให้กระทำความผิด แต่การลงโทษนั้นต้องได้สัดส่วนที่เหมาะสมหรือพอดีกับความหนักเบาของความผิดที่กระทำ

๔.๒ เพื่อเป็นการข่มขู่มิให้มีการกระทำความผิดขึ้นอีก (Deterrent) กล่าวได้ว่าโทษประหารชีวิตสร้างความหวาดกลัวให้บุคคลทั่วไปในรัฐนั้น ๆ ได้ รวมทั้งผู้กระทำความผิดในอดีตให้ความสำคัญกับการข่มขู่มาก การประหารชีวิตมักจะทำต่อหน้าสาธารณชนด้วยวิธีการที่ทารุณ โหดร้ายจนผู้ต้องโทษถึงแก่ความตาย ประชาชนในรัฐที่พบเห็นจะเกิดความเกรงกลัว แต่ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไป การประหารชีวิตจะกระทำในที่มิดชิดและวิธีการประหารชีวิตจะต้องทำให้ผู้ได้รับโทษเสียชีวิตอย่างรวดเร็วที่สุดไม่ต้องทรมาน

๔.๓ เพื่อเป็นการตัดโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก (Incapacitation) เพราะโดยผลของการลงโทษเป็นการกำจัดผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคมอย่างถาวร เป็นการกำจัดต้นเหตุแห่งภัยที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

ปัจจุบันมีประเทศในโลก จำนวน ๑๑๗ ประเทศ ที่ยกเลิกโทษประหารชีวิต หรือมิได้มีการใช้โทษประหารชีวิตมาเป็นเวลากว่า ๑๐ ปีแล้ว ดังนั้น จึงเหลือประเทศที่ยังใช้โทษประหารชีวิตอยู่จำนวน ๗๘ ประเทศ เช่น อาฟกานิสถาน บังคลาเทศ บาเบโดส คาเมรูน จีน คองโก คิวบา อียิปต์ อินเดีย อิหร่าน อิรัก ญี่ปุ่น ลาว มาเลเซีย พม่า ปากีสถาน ไทย เวียดนาม สหรัฐอเมริกา เยเมน ซิมบัพเว เป็นต้น

---

[๗] *เพิ่งอ้าง.*

ประเทศไทยนับเป็น ๑ ใน ๗๘ ประเทศในโลกที่ยังคงมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่ แต่ในปี ๒๕๔๖ ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตจากการยิงเป้ามาเป็นการฉีดสารเคมีแทน โดยมีเหตุผลทางด้านสิทธิมนุษยชนและหลักมนุษยธรรมเป็นหลัก

๕. กฎหมายและกติการะหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติ[๘]

หลักประกันสิทธิของผู้ที่เผชิญโทษประหารชีวิตของสหประชาชาติ

องค์การสหประชาชาติได้กำหนดแนวทางเพื่อให้ประเทศสมาชิกใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ถูกลงโทษประหารชีวิต (Safeguards Guaranteeing Protection of the Rights of Facing the Death Penalty) ดังนี้

๑. ในประเทศซึ่งยังคงมิได้ยกเลิกการลงโทษประหารชีวิตอาจกระทำได้แต่เพียงเฉพาะอาชญากรรมที่รุนแรงที่สุดนั้น แต่ไม่ควรนำโทษประหารชีวิตไปใช้กับการกระทำผิดที่ได้กระทำลงไปโดยขาดเจตนา แม้ว่าผลของการกระทำนั้นจะเป็นอาชญากรรมที่รุนแรงก็ตาม

๒. จะลงโทษประหารชีวิตได้เฉพาะมีบทบัญญัติของกฎหมาย และกำหนดว่าการกระทำนั้นมีโทษประหารชีวิตเท่านั้น หากมีบทบัญญัติของกฎหมายภายหลังต่อมากำหนดโทษการกระทำนั้นมีโทษสถานเบากว่าก็ให้นำโทษที่เบากว่ามาใช้

๓. โทษประหารชีวิตไม่ควรใช้กับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ในขณะกระทำความผิดหรือหญิงมีครรภ์หรือหญิงเพิ่งคลอดบุตรหรือบุคคลวิกลจริต

๔. จะต้องปรากฏหลักฐานอย่างชัดเจนว่าบุคคลนั้นกระทำความผิดโดยไม่มีข้อโต้แย้งจึงสามารถใช้โทษประหารชีวิตได้

๕. ก่อนจะมีการลงโทษประหารชีวิตจำเลยจะต้องผ่านการพิจารณาตามขั้นตอนของศาลและจำเลยมีสิทธิต่อสู้ตามกระบวนการทางศาล ทั้งนี้เพื่อผดุงความยุติธรรมตามหลักสิทธิมนุษยชน

๖. บุคคลใดก็ตามต้องคำพิพากษาศาลให้ลงโทษประหารชีวิตมีสิทธิจะอุทธรณ์ต่อศาลสูงและศาลสูงจะต้องรับคำอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณา

๗. บุคคลใดก็ตามต้องคำพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิต มีสิทธิร้องขออภัยโทษหรือขอลดโทษในคำร้องดังกล่าวเป็นเหตุแก่การปราณี

๘. จะไม่มีการดำเนินการประหารชีวิตในระหว่างที่มีการอุทธรณ์หรืออยู่ในระหว่างขออภัยโทษหรือการขอลดโทษ

๙. การประหารชีวิตควรใช้วิธีการที่มีความรุนแรงน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

---

[๘] *เพิ่งอ้าง.*

บทสรุป

คดีข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นคดีที่สร้างความสะเทือนขวัญต่อผู้คนในสังคม และเป็นคดีที่ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งแก่ร่างกายและจิตใจของเหยื่ออย่างรุนแรง ส่งผลให้เหยื่อได้รับความเจ็บปวดทรมาน สร้างความหวาดกลัวและอับอายแก่เหยื่อจนไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขดังเดิม อีกทั้งยังส่งผลให้คนในครอบครัวและผู้ใกล้ชิดเหยื่อได้รับความเจ็บปวดทางจิตใจและเกิดความเคียดแค้นชิงชังต่อผู้กระทำผิดเป็นอย่างมาก ผู้เขียนเห็นว่าในการพิจารณาลงโทษผู้กระทำผิด ควรพิจารณาในหลายแง่มุมประกอบกัน โดยคำนึงถึงประโยชน์สุขของสังคมเป็นหลัก และควรพิจารณาถึงสัดส่วนของการกระทำความผิดกับโทษว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ เนื่องจากตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่กำหนดให้ "การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ... โดยการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น" นั้น ย่อมครอบคลุมถึงกรณีดังต่อไปนี้ด้วย กล่าวคือ การที่ผู้กระทำใช้นิ้วสอดเข้าไปในช่องคลอดหรือทวารหนักของเหยื่อ การที่ผู้กระทำใช้มือจับอวัยวะเพศของเหยื่อ หรือแม้แต่การที่ผู้กระทำใช้น้ำตาเทียมหยดลงบนอวัยวะเพศของเหยื่อ การกระทำเหล่านี้หากเป็นไปเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำแล้ว ย่อมเป็นความผิดฐานกระทำชำเราทั้งสิ้น เนื่องจากกฎหมายใหม่ใช้คำว่า "กระทำกับ" ซึ่งเป็นคำที่มีขอบเขตกว้าง ทั้งนี้ ตามกฎหมายเดิมการกระทำเหล่านี้เป็นความผิดฐานอนาจารเท่านั้น

สิ่งสำคัญที่ทุกคนในสังคมไทยต้องตระหนักร่วมกัน และกระทำควบคู่ไปกับการเพิ่มโทษ คือ การป้องกันไม่ให้เกิดการข่มขืน ซึ่งทำได้หลายทาง

นอกจากนี้ให้ถือการ "กระทำกับ" เป็นขั้นตอนสำคัญของการเป็นความผิดสำเร็จ ทำให้การกระทำที่แต่เดิมเป็นเพียงความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรากลายเป็นความผิดสำเร็จตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่นี้ อาทิเช่น กรณีที่ชายใช้อวัยวะเพศของตนไปจ่อที่อวัยวะเพศผู้เสียหายแล้วสำเร็จความใคร่ โดยที่อวัยวะเพศของชายยังไม่ล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย ถือเป็นความผิดสำเร็จฐานข่มขืนกระทำชำเราแล้ว เนื่องจากเป็นการใช้อวัยวะเพศกระทำกับอวัยวะเพศของผู้อื่นเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำแล้ว เป็นต้น ดังนี้จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติของกฎหมายอาญาในความผิดฐานข่มขืนตามมาตรา ๒๗๖ - ๒๗๗ นั้น มีขอบเขตที่กว้างมาก หากผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนทุกคนต้องได้รับโทษประหารชีวิตเพียงสถานเดียว โดยไม่คำนึงถึงสัดส่วนของการกระทำกับโทษที่จะได้รับ ย่อมไม่เกิดความชอบธรรม และไม่สามารถดำรงความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในสังคมได้ เพราะหลักของการลงโทษนั้นศาลต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับพฤติการณ์หรือลักษณะแห่งการกระความผิดที่ได้ก่อด้วย มิใช่เพียงมุ่งลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนให้สาสมกับการกระทำความผิดเท่านั้น

นอกจากนี้ จากการศึกษาวิจัยทางอาชญาวิทยา พบว่าอาชญากรที่กระทำผิดส่วนใหญ่ขณะกระทำความผิดไม่ได้คิดหรือสนใจถึงโทษที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายว่ามีการลงโทษหนักเบาเพียงใด รวมถึงรายงานขององค์กรนิรโทษกรรมสากล ได้ระบุว่า งานวิจัยจากนานาประเทศได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า โทษประหารชีวิตไม่มีความเชื่อมโยงใด ๆ กับการเพิ่มขึ้น หรือลดลงของอาชญากรรม

ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศโดยเฉพาะการข่มขืนกระทำชำเรา เป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน การเพิ่มโทษถือเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ อาจไม่มีผลเป็นการป้องปรามผู้กระทำผิดหรือลดจำนวนการก่อคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร สิ่งสำคัญที่ทุกคนในสังคมไทยต้องตระหนักร่วมกันและกระทำควบคู่ไปกับการเพิ่มโทษ คือ การป้องกันไม่ให้เกิดการข่มขืน ซึ่งทำได้หลายทาง ได้แก่ ควบคุมสื่อโทรทัศน์ เว็บไซต์ สิ่งพิมพ์ ในการเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร ภาพโป๊ หรือสิ่งอื่นใด ที่มีผลเป็นการยั่วยุทางเพศ ส่งเสริมให้มีการอบรมศีลธรรมเพื่อพัฒนาจิตใจ ขัดเกลาจิตสำนึกตั้งแต่เป็นเยาวชน ให้มีความเคารพและเห็นคุณค่าเรื่องสิทธิเสรีภาพของความเป็นมนุษย์ และต้องเสริมสร้างสถาบันครอบครัวให้มีความมั่นคงแข็งแรง เพื่อผลิตคนดีมีคุณภาพออกสู่สังคม ไม่ก่อให้เกิดปัญหาหรือภาระของสังคมในอนาคต

อย่างไรก็ดี ผู้เขียนเห็นด้วยกับการเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ให้ได้รับโทษประหารชีวิตในกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำกับเหยื่ออย่างทารุณโหดร้าย ผู้กระทำความผิดไม่มีความสำนึกผิดชอบชั่วดีและมีแนวโน้มที่จะก่อคดีข่มขืนซ้ำอีกในอนาคต ผู้กระทำความผิดที่กระทำกับเหยื่อที่มีความอ่อนด้อยทางกายภาพอย่างมาก เช่น เด็กเล็ก คนชรา คนป่วย คนพิการ ผู้กระทำความผิดที่กระทำกับผู้สืบสายโลหิตโดยตรงขึ้นไปหรือโดยตรงลงมา อันได้แก่ บิดามารดา ปู่ย่าตายาย หรือลูกหลาน ซึ่งเหล่านี้ ถือเป็นการข่มขืนที่เป็นเหตุร้ายแรงในความรู้สึกของวิญญูชนทั่วไป สมควรอย่างยิ่งที่จะมีการลงโทษประหารชีวิต และหากจะมีการกำหนดเพิ่มโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดควรมีการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖ – ๒๗๗ ในส่วนขององค์ประกอบความผิด ในแง่ของการกระทำ ให้มีความชัดเจนรัดกุม และมีความเหมาะสมมากขึ้นเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมการข่มขืน นอกจากนี้ การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ในการบัญญัติความผิดทางอาญา และอยู่ภายใต้หลักนิติธรรม เพื่อสนองต่อภารกิจของกฎหมายอาญาในอันที่จะสร้างความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นภายในสังคม ๚